

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3203/2019
27.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Рајковић, адвокат из ..., против туженог Центра за социјални рад Александровац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5372/18 од 04.03.2019. године, у седници одржаној 27.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5372/18 од 04.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу, Судска јединица у Александровцу П 486/16 од 22.01.2018. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати за период од фебруара 2010. године до јуна 2015. године појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом, ближе наведене као у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу за месец јули 2015. године исплати 10.721,00 динара са законском затезном каматом од 14.07.2015. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 63.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5372/18 од 04.03.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу исплати за период од фебруара 2010. године до јуна 2015. године појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом, ближе наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одлучено је да свака страна сноси своје трошкове.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану одлуку применом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Републичког фонда ПИО од 02.11.2010. године тужиоцу је признато право на инвалидску пензију почев од 01.03.2010. године у износу од 11.088,23 динара, јер му је истим утврђен потпуни губитак радне способности као последице болести. Решењем истог органа од 01.11.2010. године тужиоцу је признато право на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица у месечном износу од 13.434,76 динара, с тим да ће се накнада исплаћивати од 01.02.2010. године. Решењем Републичког фонда ПИО од 02.11.2010. године тужиоцу је утврђено кумулативно први степен телесног оштећења од 19.03.2010. године, те је одбијен захтев тужиоца за признавање права на новчану накнаду за телесно оштећење јер нису испуњени услови. Решењем туженог од 21.10.2015. године тужиоцу је признато право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица а исплата по том решењу врши се од 01.07.2015. године када је тужилац и поднео захтев за увећану негу и помоћ. Здравствено стање тужиоца у односу на период када је утврђено његово право на новчану накнаду за туђу негу и помоћ другог лица до дана подношења захтева за увећану негу и помоћ није промењено. Номинални износи разлике до увећаног додатка за помоћ и негу трећих лица за период од фебруара 2010. године до јуна 2015. године утврђени су на основу извештаја министарства по наведеном основу за пензионере 1 група 100% износе.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одлучио усвајањем тужбеног захтева налазећи да је према прописима који су важили у време када је тужилац решењем РФ ПИО остварио право на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица, тужени морао признати право на увећану накнаду тужиоцу почев од 01.02.2010. године.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одлучио одбијањем тужбеног захтева уз основан закључак да суд опште надлежности није овлашћен да закључује да ли је тужени био у обавези да донесе одговарајуће правноснажно и коначно решење применом важећих прописа у време подношења захтева тужиоца за исплату увећаног додатка за помоћ и негу другог лица који му није исплаћен, а чиме је тужиоцу причињена штета.

Ревизијом се неосновано указује да је другостепена одлука донета уз погрешну примену материјалног права.

Према сада важећем Закону о социјалној заштити ("Службени гласник РС", бр. 24/2011) који је важио и у време подношења захтева тужиоца за увећани додатак, тим законом уређују се, поред осталог, права и услуге социјалне заштите, поступци за остваривање права у социјалној заштити и коришћење услуга социјалне заштите, права и обавезе корисника социјалне заштите, као и друга питања од значаја за социјалну заштиту (члан 1.). О праву на новчану социјалну помоћ, праву на додатак за помоћ и негу другог лица и праву на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, одлучује центар за социјални рад основан за територију на којој подносилац захтева има

пребивалиште, односно боравиште (члан 99). О жалби на решење центра за социјални рад о праву на новчану социјалну помоћ, праву на додатак за помоћ и негу другог лица и увећани додатак за помоћ и негу другог лица решава министар надлежан за социјалну заштиту, а против коначних решења из ст. 1. овог члана може се покренути управни спор (члан 103. став 1. и 7.) Поступак за остваривање права на новчану социјалну помоћ, права на додатак за помоћ и негу другог лица и права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица води се по одредбама закона којим се уређује општи управни поступак, ако овим законом није другачије одређено (члан 107.). Исте одредбе садржи и Закон о социјалној заштити и обезбеђењу сигурности грађана који је био на снази у време када је тужилац код надлежног Фонда ПИО остварио право на новчану накнаду за туђу негу и помоћ (члан 50, 51. 57).

Имајући у виду наведено, редован суд није није надлежан да цени испуњеност услова за признање (права на новчану социјалну помоћ, права на додатак за помоћ и негу другог лица и права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица) права социјалне заштите, јер је то у смислу члана 1. ЗПП-а дато у надлежност другом (управном) органу. Наиме, о праву на новчану социјалну помоћ, праву на додатак за помоћ и негу другог лица и праву на увећани додатак за помоћ и негу другог лица одлучује решењем у посебном управном поступку центар за социјални рад, који се покреће подношењем захтева, а у коме се детаљно испитује испуњеност услова за признање тог права. Стога су без утицаја указивања ревидента да се његов захтев за накнаду штете заснива на противзаконитој неисплати разлике износа до увећаног додатак за помоћ и негу другог лица у периоду од фебруара 2010. године до јуна 2015. о чему је надлежан да одлучује редовни суд.

Наиме из садржине правне заштите која се тужбом тражи и чињеничних навода у тужби евидентно је да се потраживање тужиоца, односи на исплату износа разлике до увећаног додатак за помоћ и негу другог лица у утуженом периоду, коју је тужилац обрачунао на основу извештаја министарстава о номиналним износима разлика до увећаног додатка по наведеном основу сматрајући да на то има право. Ипак, како у списима нема доказа да постоји коначно решење туженог по том основу које би се односило на тужиоца и на утужени период, да би се евентуално могла разматрати могућност примене члана 172. Закона о облигационим односима, а редовни суд у парничном поступку није надлежан да одлучује о испуњености услова за остварење права на увећани додатак за помоћ и негу другог лица, тужбени захтев је правилно одбијен као неоснован.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић